

Владимир Левчев
2084ТА

Пловдив 2008

Издателска къща Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Владимир Левчев, автор, 2008

© Алек Попов, редактор, 2008

© Румен Жеков, художник, 2008

© Издателска къща Жанет 45, 2008

ISBN 978-954-491-502-5

2084ТА

**Владимир
Левчев**

*This is the way the world ends
This is the way the world ends
This is the way the world ends
Not with a bang but a whimper.*

T.S. Eliot, „The Hollow Men“

Първа част

Братя

1.

Богатите съжаляват бедните. А бедните мразят богатите. Мразят ги още повече, когато получават от тях подаяния – тези малки болезнени напомнания за пълната разнопоставеност на двата паралелни свята. Бедните не ги е грижа за законите на Съединените Световни Държави. Те са убедени, че всички закони ги потискат и са нечестни. Те са убедени, че целта на всички световни закони е да попречат на тях, бедните, да станат богати.

Да, бедните мразят богатите. И това е валидно както за отделните хора, така и за населението на цели земни провинции. Бедните провинции мразят богатите, безсмъртните. А безсмъртните водачи на света умират да показват своята готовност да помагат на бедните, които ги презират.

В Града на безсмъртните почти няма престъпност. Но защо безсмъртните граждани не се убиват по улиците, не ползват забранени наркотици и не крадат от ближния си? Дали това се дължи на тяхното вродено благородство, както безсмъртните вярват? Или на факта, че те нямат полза да нарушават

законите, които са направили възможно тяхното безсмъртие? По-благородни ли са наистина безсмъртните, или просто по-двулични от смъртните?

Както и да е – богатството, високият стандарт на живот допринасят за мира и законността на Земята и за по-добрите отношения между всички хора. Консервативният морал на Града на безсмъртните, дори и да е фалшив, в крайна сметка облагодетелства обществото.

Разбира се, изисканите маниери („Как сте, уважаеми господине?“, „С какво мога да Ви помогна, госпожо?“), усмивките с леки поклони, не са знак за истинска любов или съчувствие между хората. Но дори ако приемем, че вече няма – или че никога не е имало – истински морал на Земята, фалшивият морал е за предпочитане пред бруталния хаос и насилието, които владеят бедните провинции на планетата.

2.

Старата църква в Монтанатаун отдавна беше запустяла и наскоро я бяха превърнали в арена за бой с кучета – любимо развлечение на местните мафиоти. Сега църквата отново привличаше тълпи от хора в неделя, както е било преди векове.

Понеже нямаше вече църква, Слав Карловски палеше кандило пред една стара икона на Богородица в хола си. След като се прекръсти и помоли, той се забърза, защото установи, че е закъснял за обяда със своя по-малък брат Миро. Имаха среща в един от най-

скъпите ресторанти на Монтанатаун. Миро можеше да си го позволи. Той беше местен милионер.

Миро посрещаше с иронична усмивка, която някак все пак не изглеждаше обидна, религиозността на брат си. Слав въобще не беше типичният жител на провинция Монтана. Религията беше изчезнала от живота на тези древни хора.

Слав нямаше кола, така че трябваше да ползва обществения транспорт до ресторанта – безшумния въздушен влак без машинист. Преди да се качи на влака обаче, той трябваше да мине няколко преки по широка улица, където лежаха дрогирани бездомници, купища боклук и един прострелян и полазен от зелени мухи труп, когото кучетата душеха. Малцина монтанци се осмеляваха като Слав да ходят сами по улиците – дори денем.

Във влака се носеше задушаваща миризма на потни тела и урина. Две дебели жени се скараха.

– Ало, настъпваш ме! Мръдни, да ти еба майката! – викаше едната.

– Не виждаш ли, че няма място да мръдна бе, сланино? Толкова си тлъста, че къде да мръдна! Я си затвори плювалника!

– Ма ти си по-дебела от мене ма, курво глупава! Я мърдай! – и едната дебела жена блъсна другата към вратата.

Изблъсканата носеше тежък стар куфар и халоса с него нападателката си. Тогава двете се сграбчиха за косите и започнаха да се ритат с псувни и крясъци.

Повечето пътници във влака, вгълбени в своите индивидуални виртуални симулатори, не обръщаха

никакво внимание на инцидента. Само един пиян или дрогиран мъж пляскаше с ръце, свиркаше с уста и се наслаждаваше на двубоя. Скоро едната жена слезе от влака, а другата я последва, макар че явно не беше нейната спирка, само за да продължи да си отгъщава.

Животът в смъртните провинции, като в света на Томас Хобс, беше „самотен, беден, лош, скотски и кратък“. Наред с бедността си, смъртните страдаха от мутиралали вируси, отровен въздух, престъпност, катастрофални урагани, суши, племенни войни и на всичко отгоре – постоянен гняв към ближния, постоянен „плач и скърцане със зъби“. Веднъж наказани от съдбата, смъртните с настървление сами се наказваха един друг.

Миниатюрната 20-милионна Монтана, ситуирана в пустините на средна Евразия, на юг от река Дунав, беше една от сравнително богатите провинции на смъртния свят. Освен това, братята Слав и Миро Карловски принадлежаха към местния елит. Не толкова бедността, а злобата и агресивността, постоянното скърцане със зъби – това е, което Слав не можеше да понася и което го тласкаше към другия свят, към Града на безсмъртните, където хората – според малцината очевидци – вярвали в Бог, спазвали законите и не се мразели.

Но никой смъртен не знаеше дори къде точно в света се намира Градът. Това беше стратегическа тайна.

3.

Миро Карловски беше едва 22-годишен. Но бизнесът му го беше водил по всички кътчета на смъртния свят. Един път беше ходил дори и в Града, макар и никога да не научи къде точно се намира.

Веднъж Миро летеше над малка пустиня, наречена Фрийтаун, в провинция Мала Азия, която е била главното бойно поле през Третата световна война.

– Уважаеми пътници, в момента летим над пустинята Фрийтаун – съобщи самолетът-робот.

– Странно име за пустиня! „Свободен град...“ – обърна се Миро към седящия до него бизнесмен от Мала Азия. – Имате ли представа откъде идва?

– Някога то си беше град. 10-милионен град.

– По време на войната ли е бил разрушен?

– О, не, много по-късно... – отговори бизнесменът, продължавайки да дъвче обяда си. – 12 терористи-самоубийци от Фрийтаун атакуваха Града на безсмъртните. То беше по времето, когато електронният щит на Града имаше някои дефекти. Преди петнайсетина години. Та тези фанатици успели да взривят цяла сграда там вътре и да убият 200 безсмъртни.

– Ясно. Безсмъртните също са хора все пак. Могат да ти сменят крак, дроб, сърце, глава дори... Но трябва да имаш някакво подобие на тяло, което да държи душата ти завинаги на земята...

– Няма спор.

– Е, и какво стана с Фрийтаун после? – попита Миро, макар че вече се досещаше какво е станало.

– Ами, после имаше ответен удар. Градчето на терористите бе сравнено със земята – каза бизнесменът и посочи към пустинята долу, без да се обръща натам.

– Е, да, един безсмъртен трябва да струва поне пет хиляди смъртни... – заключи Миро.

Бизнесменът от Мала Азия не отговори и дори не погледна повече събеседника си.

.....

Жените обожаваха Миро Карловски. Не само заради парите му. Той беше снажен младеж, резервиран и същевременно общителен. Добрата му, леко иронична усмивка вдъхваше доверие и респект. Дългите му мълчания, докато те гледа в очите с лека насмешка, го правеха чаровен и мистериозен за жените. Джина, зеленооката приятелка на Миро, беше известна моделка. Секси гадже, но освен това го обичаше истински.

Ахмед, старият приятел на Миро от училищната банда, стана най-близкия му бизнес партньор. И личен бодигард. Той беше специалист по бойни изкуства и електронни оръжия. Ахмед Али беше от мюсюлманско семейство, Миро – от християнско, но в Монтана, за разлика от други места по света, това нямаше особено значение. В Монтана нямаше вече нито църкви, нито джамии. Христос, Аллах и Зевс бяха еднакво чужди за хората. Ахмед беше готов да жертва живота си за своя приятел.

В прашните планини на Монтана, задния двор на някогашна Европа, Миро се чувстваше като риба сред вълните на океана. Някак си той винаги успяваше да остане чист. Мнозина го виждаха като

местен Робин Худ, който играе грубо със силните, но е почтен и готов да помогне на нуждаещите се. Може би за това впечатление допринасяше по-скоро личният му чар, отколкото действията му. Миро наистина беше състрадателен по душа, но човек не може да остане дълго богат, ако раздава много на бедните.

4.

Никой вече не можеше да сънува забранени сънища безнаказано. „Полицията на сънищата никога не спи“ – казваха монтанци.

В сътрудничество с компанията „Върчуъл рилити“, увеселителната и новинарска агенция на света, компанията „Глобъл интелект“ беше създавала хапчето „хубави сънища“ („ХС“). „Глобъл интелект“ беше нещо средно между световна полиция и федерална агенция за научни изследвания. Хапчетата действаха като силен психеделичен наркотик. Имаше обаче подозрения, че те отварят мозъка към биоелектронните локатори на разузнавателната секция на „Глобъл интелект“, за да могат превантивно да се откриват терористи и престъпници.

Въпреки тези масови подозрения, повечето хора ползваха редовно чудотворните хапчета. В комбинация с личните виртуални симулатори, те транспортираха смъртните хора в един съвсем друг, много по-щастлив свят, който нямаше нищо общо с всекидневната им мизерия.

Но фармацевтичното изобретение не беше единственият ключ към мозъците на хората. Имаше и други начини да се наблюдават мислите и сънищата на заподозрени в престъпни намерения смъртни лица.

Слав Карловски не се интересуваше от политика. Освен това беше пацифист, който се ужасява дори от мисълта за оръжия и насилие. Това би трябвало да го изключва от списъка на потенциалните терористи. Слав никога не беше взимал от „чудотворните“ хапчета „ХС“. И все пак, малко преди да отиде в манастира, където можеше да чете малкото останали истински книги, той сънува странен сън, чийто неочакван край го изпълни с параноични подозрения и страх от властите.

Беше ярък цветен сън за Св. Иван Рилски, светеца-покровител на източно-православната църква на Монтана, която вече не функционираше.

От десети век, когато светецът живял и създал Рилския манастир, множество държави и народи бяха съ-съществували, воювали, процъфтявали или изчезвали по плодородните някога балкански земи. Но днес в Монтана малцина хора знаеха нещо за историята и произхода си. В местния диалект на английски бяха останали редица думи и граматически странности, дошли от древни времена. Но никой не знаеше нищо за произхода им. Хората вече не само че не се интересуваха от миналото си, но бяха напълно неграмотни.

Слав Карловски беше един от малцината грамотни хора в Монтана, а вероятно и в целия смъртен свят. Той беше чел за древните езици и народи, и дори за историята на православната църква. Той

беше също така един от малцината религиозни хора в провинцията. Ето как Св. Иван Рилски се появи в съня на Слав – дори с елементи от житието си.

.....

Скалистите планински върхове над горите бяха ярко оранжеви срещу залеза. Кукувица кукаше сред тъмнозелените борове и гласът ѝ отекваше надалеч. Св. Иван, в дрипава роба, с дълга сива коса и брада, стоеше босоног върху камъните на сред бърз планински поток. Ослепителни предзалезни лъчи падаха във водата. Лицето на светеца беше в сянка, но очите му сякаш озаряваха пейзажа. Слав можеше да види в тях далечните поля в подножието на планината. Облачната фуния на торнадо кръжеше из полето като пръст Божи. Дебели стволове на дърветата избухваха в пламъци като ударени от гръм или бомба. Къщи и каменни крепостни стени, докоснати от черния показалец, експлодираха като пръски от прибор. Слав осъзнаваше в съня си, че самите сини планински хребети в далечината бяха привидно замръзнали вълни, които се гънат, издигат се и падат в продължение на хилядолетия.

– Ето така свърши историята – каза Св. Иван, сочейки към Божия пръст долу в полето. Всъщност той дори не отвори уста, но Слав чуваше гласа му да ехти сред вечерните планини.

Тогавя българският цар Петър, съвременник на светията, се появи в червена и златна мантия, с пелерина, развята от вятъра, в златна колесница и с корона. Той се яви високо горе на скалата, осветена от залеза. Както беше в спомените на Слав за житието на светеца, царят му предложи цяла каруца

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част	
Братя	5
Втора част	
Градът	59
Трета част	
Слав и Марая	143

Владимир Левчев
2084-та
роман

Българска
Първо издание

Редактор: *Алек Попов*
Художник: *Румен Жеков*
Коректор: *София Несторова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 13

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“ – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN 978-954-491-502-5